

6. postna nedelja – leto C

Slovesni prihod v Jeruzalem

Ko je to povedal, se je napotil proti Jeruzalemu; hodil je spredaj. Ko je prišel v bližino Bétfage in Betanije h gori, ki se imenuje Oljska, je poslal dva izmed učencev in jima rekel: »Pojdita v vas, ki je pred vama. Ko prideta vanjo, bosta našla privezanega oslička, na katerem še nikoli ni sedel noben človek. Odvežita ga in odpeljita! Če vaju kdo vpraša, zakaj ga odvezujeta, recita takole: »Gospod ga potrebuje.« Učenca, ki sta bila poslana, sta odšla in našla, kakor jima je povedal. Ko sta odvezovala oslička, so jima njegovi gospodarji rekli: »Zakaj odvezujeta oslička?« Rekla sta: »Gospod ga potrebuje.« In odvedla sta ga k Jezusu, vrgla na oslička svoja plašča in nanj posadila Jezusa. Ko je šel naprej, so razgrinjali svoje plašče na pot.

Ko se je že bližal pobočju Oljske gore, je začela vsa množica učencev z močnim glasom veselo hvaliti Boga za vsa mogočna dela, ki so jih videli. Govorili so:

»Blagoslovljen kralj,

ki prihaja v Gospodovem imenu!

V nebesih mir

in slava na višavah!«

Nekaj farizejev iz množice mu je reklo: »Učitelj, pograjaj svoje učence.« In odvrnil jim je: »Povem vam, če ti umolknejo, bodo kamni vpili.«

Od cvetne nedelje do velikega petka

Vedno znova me preseneča, kako liturgija pogosto sporoča nekaj, na kar človek v svoji človeški modrosti niti pomisliti ne more. Ko se na cvetno nedeljo spominjamo Jezusovega slovesnega vhoda v Jeruzalem, nam hkrati že ponuja Njegovo trpljenje. Kako to? Zakaj prehitava? Zdi se, da bi bil sam spomin na Jezusov slovesen vhod prazen, če bi ne uvedel v skrivnost trpljenja. Tako nas liturgija cvetne nedelje popelje v veliki teden, da se vprašamo, kako vanj stopamo mi. Ko združujemo sliko slovesnega vhoda v Jeruzalem s sliko krutega križevega pota proti kraju na robu mesta se skoraj moramo vprašati, kako se je v množici zgodil ta preobrat. Najprej 'Hozana!' potem 'Križaj ga!' Kako je to mogoče? Kdaj se ta preobrat zgodi?

Da bi bolje razumeli, kje se po cvetni nedelji nehote lahko znajdemo v procesu velikega petka, pogledjmo, kaj se je dogajalo z osebami, ki obkrožajo Jezusa.

Množica

vzklika hozana. Rada bi imela kralja, ki bi ji množil kruh, ki bi ozdravljajl boleznj in govoril o ljubezni. Seveda pa množica hkrati noče slišati o trpljenju in odpovedi, ki sta pogoj za vstop v božje kraljestvo. Še huje je tej množici slišati kritiko. Preveč nesramne se zdijo besede o gadji zalegi in pobeljenih grobovih. Mi že nismo hinavci, si misli večina, tega nam ti ne boš govoril. Korak za korakom je množica s svojo logiko bližja velikemu petku in vzkliku Križaj ga! Vse bližje je tistim, ki hočejo cesarja, pa čeprav je Rimljan in križajo kralja, ne glede na to, da je Bog.

In kje sem sam? Sem del množice, ker mi njeno trenutno razpoloženje ugaja, ker je manj naporno od resnice? Sem del nje, pa čeprav se z njo ne strinjam. Potem bom del nje tudi na veliki petek, ko bo kričala: Križaj ga!

Juda

bi rad dobro zaslužil. Vse življenje že sanja, kaj bo, ko bo imel veliko denarja. Vedno ga ima premalo. Vedno se muči z drobtinicami z gospodarjeve mize. Enkrat se mu bo končno nasmehnila sreča. Dobil bo dobro ponudbo. Denar mu je korak za korakom ubil srce. Samo denar, drugo je vedno manj pomembno. Z denarjem si lahko kupi vse. Ponudili so mu dobro kupčijo in prodal je Odrešenika.

Kaj pa jaz? Kaj postavljam na prvo mesto in kam s tem počasi, mogoče neopazno drsim?

Peter

je bil vedno glasen in je preglasil Učenika, ki ga je pogosto ustavljal, naj se ne zaletava, naj premisli, naj ne govori zato, da bi bil pomemben, ampak naj razmišlja, kaj bi v življenju sploh rad dosegel. Ko bo prišla preizkušnja, nanjo ne bo pripravljen. Peter je bil sicer navdušen nad Učiteljem, vendar se mu je ta zdel pogosto preveč zapleten. Govoril je o trpljenju ipd. Tega mu ne bi bilo treba, si je mislil, ne da bi se ob opominih ustavil. No, opomini niso zalegli, streznitev je prišla s preizkušnjo. Zatajil ga je, ker preprosto do takrat še ni pomislil, da je življenje resno in da se na vsakem koraku odloča med Bogom in hudičem.

Ali tudi jaz ne prenesem, če kdo komplicira okrog 'malenkosti'. Pa so to, kar govori res le malenkosti, neke predstave ali pa so celo svete resnice o življenju, mimo katerih ni mogoče?

Janez

je pri zadnji večerji slonel Jezusu na prsih. Spoznal je, da je to cilj njegovega življenja. Tih je bil. V globini pa je vedno bolj zorel za Gospoda. Od Njega, ki je njegovo vse, se noče več oddaljiti. To kar je v tišini spoznaval, hoče živeti. Srečevanje z Gospodom mu je razodelo, da je Ljubezen vse. Zato tiho vztraja pod križem in v svoji starosti ponavlja: Otročiči, ljubite se med seboj!

Imam čas za tišino, da bi v meni dozorelo spoznanje o veličini ljubezni, da bi v sebi poenotil misli, besede in dejanja?

Marija

mного stvari ni razumela. A zorela je v ljubezni in odpovedi. Jezus je hkrati njen in hkrati popolnoma svoboden. Za njim ne hodi iz koristi, ne zato, da bi ga nadzorovala, ampak da ga podpira v njegovem poslanstvu. V celoti se strinja s tem, kar živi in želi živeti njegov zgled in njegov nauk. Mati se uči od svojega sina, ker vztrajno išče Resnico.

Različni ljudje, različne poti, množica majhnih korakov, ki so zoreli. Eni vodijo k nori odločitvi za izdajstvo in križanje drugi vodijo pod križ v vedno večjo zvestobo Njemu, ki je pot, resnica in življenje. Naj nam veliki teden pomaga spoznati naše korake in našo smer. Naj nas vse vodi k Njemu, ki v ljubezni umira za nas.